

Hajduška.

Poleg M. Bana.

Oj lepo hajduško je življenje!
Verh planin visoko gor živeti
Blizo neba in žarkega solnca,
Kjer na zlatih oblacih sedeče
Zrak plavijo oblakinje Vile,
Posipaje na junake srečo.
Tukaj človek nima gospodarja,
On boji se samega le Boga;
Svoboden je, ponosit in srečen.

Oj lepo hajduško je življenje!
Kadar nebo vse černo postane,
Gleda on ko njega gor nad glavo
Igrajo se ognjevite strele;
Sliši, ko povsod okoli njega
Divji gromovi grozno bučijo,
Čuti goro sebi pod nogami,
Ko se kakor iz temelja trese; —
Pa ti v sredi vseh teh strašil hajduk
Péva pesem junaško na gosli. —

Oj lepo hajduško je življenje!
Z verh planine kakor burja pasti
Na dvorove turških gospodarjev,
Pasti in jim odsekavat glave,
Pa pobrati vse njihovo blago,
In pa z blagom mlade gospodinje,
In jim dvore z ognjem vse požgati,
Da odurnega sledu ne ostane,
In vernit' se prepevaje v goro —
Oj lepo hajduško je življenje!

Dopisi.

Iz Benetk 2. avg. K - k. Povernil se nam je mir, hvala Bogu in očetovski skerbi našega cesarja. Al marsikaj mora človek premišljevati o tem, kar se je v tako kratkem času zgodilo in v katerem so naši hrabri vojaki pokazali, da so vselej voljni življenje svoje žertovati imenitnemu svojemu poklicu. Kipelo je serce veselja viditi in slišati, kako so se zbirali o začetku vojske verni deželjani okoli prestola našega cesarstva; prostovoljno so ti šli v bran pravice in domovine, drugi so pokladali darove na altar napadene države. V mali spominek hvaležnosti takega milega djanja so razni časopisi te daritelje očitno na znanje dajali; naj je tedaj tudi meni dopušeno, enega takih dariteljev oznani; saj mi morebiti ne bo zameril, da ga imenujem v domačem listu, kateri pride gotovo v roke mnogim, ki poznajo verlega gosp. Janeza Permeta, kaplana pri cesarskem vojskinem brodogradstvu. Komaj je zvedil, da se je vojska unela, je že hitel tudi kaj pripomoči za potrebe prihodnje sile. Pisal je berž poveljstvu mornarstva, da on, ker mu svoj stan meča sukati ne pripusti, hoče dati kak drug dar za potrebe v vojski, in dal je polovico svojih dohodkov za celi čas vojske, in je verh tega še prosil, naj ga pošljejo v vojsko službo duhovno opravljat. — Da je bila taka ponudba hvaležno in veselo sprejeta, vsak lahko verjame. Gospod Perme je bil tudi od svoje mirne službe v Dinjanu na vojno ladijo sèm v Benetke poklican, potem pa so ga poslali v Dalmacijo, da opravlja na tamošnjih ladjah službo Božjo. — Tudi tukaj imamo letos hudo vročino; pravijo, da od leta 1834 ni bilo takošne; zdaj je sicer enmalo bolje, al vendar se še podnevi in ponoči pozná, da smo v pasjih dnech; vse hrepení po toliko potrebnem dežji. Izperva je letina dobro kazala, al velika suša je mnogim posestnikom skorej vse upanje požgala; sviloprejke so se slabo obnesle, in zdaj se že v več krajih grozdana bolezen prikazuje. — Marsikteri mislijo, da pisarnice cesarskega brodogradstva (Marine) bodo spet preseljene v Terst in v Polo; so nekteri, ki celó mislijo, da Beneško bode imelo svojega lastnega podkralja, in da v tukajšnjih uradnih ne bo nobenega inostranca, ampak da za naprej bodo tukaj povsod le Lahí deželjsko službo opravljali; nekteri tukajšnjih

prebivavcov so si takih preuredb tako svesti, da mislijo in govorijo, da mi „tedeschi“ bomo mogli svoje dela kmali kmali doveršiti, ker naš odhod bo začel se že 15. avgusta. — Iz tega se lahko spozná tukajšni laški dub; mesto je sicer mirno, in ljudstvo opravlja brez zadržkov in pomot svoje vsakdanje opravila.

Iz Krope na Gorenskem 1. avgusta. Ni dolgo, ko smo brali v „Novicah“ od ognja v gojzdu, ki ga je zanel nek posestnik, sečo napravljaje. Danes vam povem, da smo spet kaj velik strah imeli pred ognjem. Neki ogljar je prodal kopo oglja nekemu tukajšnjemu fužinskemu deležniku, pa oglje, nevidoma še živo, je bilo koj v kolpern (Kohlhütte) spravljeno. Kar zapazijo fužinski delavci neko ogljarico (menda je vedila, da oglje v kolpernu gorí, pa se je bala povedati, ker je vedila, da ga je ona zanesla) okoli kolperna kaj hitro sèm ter tje tekati. Viditi, da se iz kolperna močno kadí, zaženejo hrup, da gorí, in res je hipoma toliko ljudi privrelo, da so bili v stanu ogenj zadušiti in oglje razmetati. Lahko si je misliti, kakošen strah je mogel biti, ker je ravno ta kolpern v sredi drugih in le malo stopinj od fužine. Ko bi bil ogenj le nekoliko več moči dobil ali se ta nesreča ponoči primerila, bi bila v malo urah cela Kropa pepél. Hvala pa Bogu, da se je to podnevi zgodilo! Ker postava ukazuje, da oglje, ki je še le žgano, mora osem dni na kopi izmetano ostati, in se potem še le čisto mertvo in hladno sme v kolpern prenesti, smemo pričakovati, da bota ogljar in fužinski partnik v svarilo drugim skupila, kar postava predpisuje. Alojzi Globočnik.

Iz Višnje gore na Dolenskem 30. julija. J. P. — Ker vem drage „Novice“, da rade naznanite, kako se tu in tam letos letina obnaša, naj Vam tudi povem, kako je pri nas. Veseli smo res pričakovali obilne žetve in se veselili Božjega blagoslova, ker je perva spomlad vse dobro obetala. — Al predolgo deževanje v malem in velikem travnu kakor tudi v prvi polovici mesca rožnika, zdaj pa prevelika suša, nam je prvo veselo upanje zlo poderla. — Res, da se je še precej ozimine našelo, pa zernja je malo. Pri vsem tem nam je pa še červ na njivah in senožetih silno škodo naredil, in za to, kar zdaj na polji stoji, bo letina zlo slaba, ako nam Bog kmalo pohlevnega dežja ne pošlje. Žalostno je pa pri vsi ti nesreči še to, da naši kmetje dozdaj niso spoznali, da vse škode, ki jo červi delajo, so le hrošči (kebri). — Da bi pač naši kmetje, kakor ste nam že „Novice“ večkrat priporočale, v pravem času hrošče prav pridno pokončevali; gotovo bi se te uime saj napol rešili! Kar mervo zadene, hvala Bogu! se je še nekaj nakosilo, al kakor se kaže, otave ali druge merve nam ne bo treba kositi. Suša in červ sta se sklenila nam ugonobiti vse travnike. Kaj bo nek ubog kmetič pozimi s svojo živinico počel! — Po naši dolenski cesti se tudi mnogo ranjenih vojakov na Horvaško vozi, in sicer samih Horvatov. Tudi se vidi sila veliko voznikov z vinom in cesarskim žitom, da jih na naši cesti že dolgo ni bilo toliko viditi. Pa, kakor slišimo, bo te voznje kmali konec, ker je vojskini hrup potihnil. Zaslužil si je že res marsikdo lep košček kruha, akoravno je vse drago. — Ni davnej, kar je razsajala pri nas huda otročja bolezen: gerlo jih je začelo boleti, da niso mogli lahko požirati in silna vročina jih je kuhala; nekteremu je tudi celó vrat oteklo, umerl pa vendar ni nobeden za to boleznijo pri nas. Komaj je ta potihnila, se je že druga ravno otrok, pa tudi drugih odraslih lotila, — namreč griža (drizga); pobrala je že več otrok. Bog daj, da bi se kmali umirala, kjer iz te boleznijo tudi druge še nevarniše izvirajo! —

Iz Kannika 5. avg. Včeraj ob eni zjutraj je, previden s sv. zakramenti za umirajoče, v 68. letu svoje starosti tukaj mirno svoje življenje sklenil čast. pater Celestin Novak, vikar, Ex-Definitor, doslužen guardian in direktor glavne šole, najstarši ud reda sv. Frančiška krajnsko-horvaške provincije, rojen v Ljubljani 16. januarja 1792,